

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 140/03-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 21. januára 2004 v senáte zloženom z predsedu Jána Klučku a zo sudcov Ľudmily Gajdošíkovej a Alexandra Bröstla, o sťažnosti V. J., bytom P., zastúpenej komerčným právnikom JUDr. M. S., P., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 631/85 a postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky sp. zn. 6708/03-8101 pri zabezpečovaní právnej pomoci v styku s cudzinou v súvislosti s týmto súdnym konaním takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo V. J. na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom
 - a) Okresného súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 631/85 p o r u š e n é b o l o ;
 - b) Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky sp. zn. 6708/03-8101 pri zabezpečovaní právnej pomoci v styku s cudzinou v súvislosti so súdnym konaním

vedeným na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 13 C 631/85 porušené nebolo.

2. Okresnému súdu v Prešove prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 631/85 konal bez zbytočných prietáhov.

3. V. J. priznáva finančné zadosťučinenie 80 000 Sk (slovom osemdesiat tisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd v Prešove povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. V. J. priznáva náhradu trov konania vo výške 8 800 Sk (slovom osemtisícosemsto slovenských korún), ktoré je Okresný súd v Prešove povinný zaplatiť na účet jej právneho zástupcu JUDr. M. S., P. do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júna 2003 doručená sťažnosť V. J., bytom P., (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej komerčným právnikom JUDr. M. S., P., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu v Prešove (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 631/85 a postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) sp. zn. 6708/03-8101 pri zabezpečovaní právnej pomoci v styku s cudzinou v súvislosti s uvedeným súdnym konaním.

Matka sťažovateľky 30. apríla 1985 podala okresnému súdu žalobu o určenie otcovstva k maloletej V. J.. Toto konanie do dnešného dňa nie je právoplatne skončené, dokonca nebolo vydané ani jedno rozhodnutie vo veci samej. Podľa názoru sťažovateľky postup okresného súdu a ministerstva je neodborný a neúčinný. Vzhľadom na to, že v tomto

konaní o určenie otcovstva je účastníkom konania cudzí štátny príslušník, okresný súd robí úkony vo vzťahu k domovskému štátu žalovaného prostredníctvom ministerstva.

Podľa názoru sťažovateľky ministerstvo zapríčinilo prieťahy spočívajúce v nedoručovaní dokumentov príslušným orgánom na strane žalovaného a nekonalo tak bez zbytočných prieťahov. Rozsah prieťahov spôsobených zo strany ministerstva sťažovateľka nemôže posúdiť, keďže jej spis ministerstva nebol prístupný, ale sťažovateľka poukazuje na konanie ministerstva v rokoch 1995 až 1998, keď došlo k zámene osoby žalovaného a všetky dožiadania a úkony sa vykonávali voči inej osobe.

Okresný súd spôsobil prieťahy podľa sťažovateľky v tom, že vo veci nekonal alebo konal neodborne, podával neúplné dožiadania, opomenul dožiadania preložiť súdnym znalcom. Nekonal hlavne v rokoch 1996, 1997, ale tiež od apríla 1992, v roku 1993 a v roku 1994, ako aj od roku 2000, a to od ustanovenia znalca v odbore. Sťažovateľka poukazuje pritom na tú skutočnosť, že pobyt žalovaného bol od počiatku známy, jeho adresa sa nezmenila a jeho osobu nebolo potrebné vyhľadávať prostredníctvom organizácií, ktoré sa týmto zaoberali.

Sťažovateľka využila aj inštitút sťažnosti na zbytočné prieťahy v konaní na orgáne štátnej správy súdu (sťažnosť z 3. marca 2003 predsedovi okresného súdu).

Sťažovateľka požaduje okrem vyslovenia zbytočných prieťahov v konaní aj priznanie primeraného finančného zadosťučinenia 300 000 Sk, ktoré navrhuje pomerne rozdeliť medzi ministerstvo a okresný súd. Zároveň uplatňuje náhradu trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej pomoci v konaní pred ústavným súdom spočívajúce v prevzatí veci a podaní sťažnosti v celkovej sume 8 800 Sk (v čase podania sťažnosti ešte podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 591/2002 Z. z. o odmenách komerčných právnikov za poskytovanie právnej pomoci).

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval a pretože nezistil dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993

Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), prijal ju na ďalšie konanie v rozsahu navrhnutom sťažovateľkou.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval okresný súd a ministerstvo na vyjadrenie k sťažnosti a k otázke, či sa má vo veci konať ústne pojednávanie. Na vyjadrenie k otázke konania ústneho pojednávania vyzval ústavný súd aj sťažovateľku.

Okresný súd, ministerstvo a aj sťažovateľka ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

K sťažnosti uviedol okresný súd nasledovné:

„Konanie pod č. k. 13 C 631/85 bolo začaté dňa 30. 4. 1985.

V roku 1985 a 1986 sa konalo bez prietahov a snahou sudcu bolo čo najskôr vypočúť žalovaného. Z toho dôvodu došlo k opomenutiu určitých formálnych náležitostí dožiadania, čo však nie je možné hodnotiť ako neodbornosť. Mám za to, že posúdenie takejto otázky vôbec neprináleží sťažovateľke. Žalovaný bol vypočutý dňa 4. júna 1986 a keďže súhlasil s vykonaním znaleckého dokazovania, bolo toto nariadené uznesením zo dňa 13. 11. 1986. K predĺženiu konania v nasledujúcom období došlo v dôsledku zachovania postupu pri styku s cudzinou, a teda aj pretlmočením všetkých doručovaných písomností a obmedzený výber tlmočníkov v srbochorvátštine. Tiež je potrebné zdôrazniť zložitú politickú situáciu v bývalej Juhoslávii, čo sťažovalo postup justičných orgánov Srbska.

Nie je pravdivé tvrdenie sťažovateľky, že žalovaný bol dotazovaný cestou dožiadania z roku 1990 na tie isté skutočnosti ako v roku 1986. Dožiadanie Okresného súdu v Prešove smerovalo k ustanoveniu znalca v domovskom štáte žalovaného, ktorého úlohou bolo vykonať krvnú skúšku žalovaného. Pokiaľ dožiadaný súd pochopil žiadosť inak a žalovaného len vypočul, nie je možné za to viniť konajúci súd.

Od roku 1996 až po súčasnosť prebiehala snaha o komunikáciu s justičnými orgánmi Srbskej republiky. Dňa 6. 6. 2003 bolo doručené Okresnému súdu v Prešove vybavené dožiadanie, ktoré je potrebné preložiť.

S pochopením konštatujem, že pre sťažovateľku je dĺžka prebiehajúceho konania neúnosná a takýto stav označil jej doterajší osobný život. Nie je však možné prehliadnuť, že nedostatočná komunikácia s Ministerstvom spravodlivosti Srbskej republiky značne prispela k takémuto stavu.“

Minister spravodlivosti k sťažnosti uviedol:

„K obsahu sťažnosti V. J. zo dňa 12. 6. 03 uvádzam, že Ministerstvo spravodlivosti SR nemá aktívnu legitimáciu konať vo veciach prejednávaných súdmi. Vystupuje ako sprostredkovateľ pre styk medzi justičnými orgánmi Slovenskej republiky a justičnými orgánmi nástupníckych štátov bývalej SFRJ podľa čl. 4 Zmluvy medzi ČSSR a SFRJ o úprave právnych vzťahov vo veciach občianskych, rodinných a trestných zo dňa 20. 1. 1964 (vyhl. č. 207/1964 Zb.). Všetky dožiadania prijaté z Okresného súdu Prešov sa týkali označeného otca Z. S. (nar. ...) a boli v primeranom čase odoslané do cudziny; rovnako boli informácie a písomnosti doručené z cudziny zaslané slovenskému súdu.

Ako vyplýva z pripojeného spisu, zo strany Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky k prietahom v konaní nedošlo.

Zároveň oznamujem, že netrvám na ústnom pojednávaní v tejto veci.“

Zo spisu okresného súdu vyplynulo, že okresný súd ihneď po podaní návrhu žaloby o určenie otcovstva (30. apríla 1985) ustanovil vtedy maloletej V. J. kolízneho opatrovníka a ihneď začal komunikáciu s ministerstvom vo veci dožiadania vzhľadom na konanie s cudzím prvkom. V roku 1985 - 1986 sa uskutočnili tri pojednávania, z ktorých dve sa pre neprítomnosť obidvoch účastníkov a jedno pre neprítomnosť odporcu neuskutočnili. V rokoch 1987 až 2002 okresný súd komunikoval s ministerstvom vo veci zaslania dožiadania do Juhoslávie (neskôr Srbska) s výnimkou roku 1989, obdobia február 1995 – jún 1999 a február 2000 – máj 2002. Zo spisu vyplynulo, že v roku 1986 bola nariadená krvná skúška matky, dieťaťa a označeného otca dieťaťa (dožiadanim). Zo spisu vyplynulo, že 6. júna 2003 došlo na okresný súd z ministerstva vybavené dožiadanie, 3. júla 2003 okresný súd nariadil informatívny výsluch, na ktorý sa matka nedostavila, a 3. septembra 2003 ustanovil okresný súd tlmočníka.

Zo spisu okresného súdu je preukázané, že okresný súd opakovane počas rokov 1987 - 2002 formuloval na súdne orgány domovského štátu žalovaného prostredníctvom ministerstva svoje dožiadania, informoval sa na ich vybavenie.

Zo spisu ministerstva vyplynulo, že vo veci opakovane v rokoch 1986 - 2003 komunikoval vo veci dožiadania prostredníctvom nášho zastupiteľského úradu s príslušnými orgánmi bývalej Juhoslávie, neskôr Republiky Srbsko, pričom situáciu v komunikácii ovplyvňovala prebiehajúca občianska vojna.

II.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...“.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ (II. ÚS 61/98), pričom „tento účel možno zásadne dosiahnuť právoplatným ... rozhodnutím. Nepostačuje, že štátny orgán vo veci koná“ (II. ÚS 26/95). K vytvoreniu stavu právnej istoty preto dochádza až „právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu“ (I. ÚS 10/98).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 70/98, II. ÚS 74/97, II. ÚS 813/00) zohľadňuje tri základné kritéria, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súcu (3). Za súčasť prvého kritéria súd považuje aj povahu prejednávanej veci.

Preskúmaním doterajšieho konania pred krajským súdom ústavný súd zistil tieto skutočnosti:

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd z predloženého súdneho spisu okresného súdu sp. zn. 13 C 631/85, ako aj zo spisu ministerstva sp. zn. 6708/03-8101 zistil, že v namietanom súdnom konaní ide o určenie otcovstva k dieťaťu, kde označeným otcom je cudzí štátny príslušník. Táto skutočnosť sama osebe (medzinárodný prvok v konaní) síce neovplyvňuje právnu zložitosť veci, avšak takéto konanie je spravidla fakticky mimoriadne zložitá, pretože dochádza k uplatneniu pravidiel právnej pomoci s cudzím prvkom v občianskoprávnom konaní, ktoré si vyžaduje vstup iného ako súdneho orgánu, v danom prípade ústredného orgánu štátnej správy - ministerstva do tohto procesu pri zabezpečovaní súčinnosti dožiadaného štátu. Navyše, v prípade posudzovaného konania situácia v dožiadanom štáte - občianska vojna v prvej polovici 90. rokov 20. storočia - reálne sťažovala komunikáciu s dožiadaným štátom. V neposlednom rade na posudzované konanie mala veľký vplyv aj skutočnosť, že je nevyhnutná bezprostredná osobná účasť účastníka konania na dokazovaní, ktoré je podkladom pre rozhodnutie. Z hľadiska povahy veci ústavný súd považuje určenie otcovstva za veľmi citlivú otázku, ktorej význam (a celého konania s ním spojeného) je pre psychický a fyzický vývoj dieťaťa nespochybniteľný. Z tohto dôvodu ústavný súd považuje namietané konanie za fakticky mimoriadne zložitá.

2. Čo sa týka správania sťažovateľky v namietanom konaní, táto v čase začatia konania bola maloletá (nar. ...) a návrh (žalobu) na určenie otcovstva podala jej matka JUDr. M. J., maloletá bola v konaní zastúpená kolíznym opatrovníkom - príslušným orgánom štátnej správy - orgánom starostlivosti o deti. Ústavný súd uzavrel, že sťažovateľka, t. č. už plnoletá, ktorá sa obrátila so sťažnosťou o vyslovenie porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov na ústavný súd, nijakým spôsobom neovplyvnila celkovú dĺžku namietaného konania.

3. Posledným kritériom, ktoré ústavný súd použil pri zisťovaní existencie zbytočných priet'ahov v konaní okresného súdu sp. zn. 13 C 631/85 a v postupe ministerstva sp. zn. 6708/03-8101, bol postup týchto orgánov.

a) Pri posudzovaní postupu okresného súdu ústavný súd vychádzal zo skutočnosti, že vec v namietanom konaní o určenie otcovstva je skutkovo zložitá vzhľadom na obsiahnutý medzinárodný prvok a komplikovanú situáciu v domovskom štáte žalovaného. To viedlo k tomu, že po podaní návrhu (žaloby) na začatie konania sa úkony okresného súdu zúžili na zasielanie dožiadaní prostredníctvom ministerstva do domovského štátu žalovaného, pričom vzájomná komunikácia obidvoch štátnych orgánov bola pomerne intenzívna. V rokoch 1992 a 1993, ktoré s'ťažovateľka označila ako obdobie nečinnosti okresného súdu, podľa názoru ústavného súdu nebol okresný súd nečinný, pretože v roku 1992 sformuloval dožiadanie pre súd domovského štátu žalovaného a v roku 1993 žiadal ministerstvo o podanie správy v predmetnej veci dožiadania. Od februára 1995, keď okresný súd sformuloval nové dožiadanie, až do júna 1999, keď vyzval matku na zaplatenie zálohy na trovy znaleckého dokazovania, ako aj od februára 2000 do mája 2002, keď sformuloval ďalšie dožiadanie na vykonanie znaleckého dokazovania v domovskom štáte žalovaného, však okresný súd vo veci nekonal, hoci mu v tom nebránila zákonná prekážka. Táto nečinnosť bola dôvodom na rozhodnutie ústavného súdu o porušení základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v tomto období okresným súdom.

b) Ústavný súd posudzoval ďalej postup ministerstva, avšak v tomto postupe nezistil dôvod na konštatovanie zbytočných priet'ahov v konaní, a tým porušenia základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov. Podľa názoru ústavného súdu ministerstvo ako orgán sprostredkujúci kontakt okresného súdu s príslušným orgánom domovského štátu žalovaného prostredníctvom zastupiteľského orgánu Slovenskej republiky v tomto štáte dostatočne komunikovalo s okresným súdom a všetky jeho dožiadania a s nimi spojené administratívne úkony vykonávalo v súlade s jeho požiadavkami. Ak aj s'ťažovateľka označila obdobie rokov 1995 až 1998 za nečinnosť ministerstva, ústavný súd zistil, že v roku 1995 ministerstvo urobilo úkony vo veci doručovania dožiadania do domovského štátu žalovaného, ktoré však bolo v októbri 1995

vrátené ako nedoručiteľné, a následne zaslalo ministerstvo vrátenie dožiadania okresnému súdu. Ďalšie požiadavky na zaslanie dožiadania alebo na inú komunikáciu so súdnym alebo iným orgánom domovského štátu žalovaného okresný súd v označenom období ministerstvu nezaslal.

Ústavný súd so zohľadnením týchto skutočností preto rozhodol, že základné právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom ministerstva porušené nebolo.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia.

1. Ústavný súd v súlade so svojím rozhodnutím o porušení základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v zmysle § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde prikázal okresnému súdu, aby vo veci sp. zn. 13 C 631/85 konal bez zbytočných priet'ahov.

2. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy: „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.“.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Z ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde vyplýva, že primerané finančné zadost'učinenie má povahu náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti požadovala primerané finančné zadosťučinenie od okresného súdu vo výške 150 000 Sk (a od ministerstva 150 000 Sk), čo odôvodnila nasledovne:

„Titulom nečinnosti a prietiahmi súdu a Ministerstva spravodlivosti SR si uplatňujem finančné zadosťučinenie v celkovej výške Sk 300 000,00, ktoré navrhujem pomerne rozdeliť medzi Ministerstvo spravodlivosti SR a Okresný súd v Prešove. Uplatnený nárok nemajetkovej ujmy voči obom subjektom odôvodňujem nasledovne. Ich zlý postup a pasivita zapríčinili moju právnu neistotu. Nie menej závažný je aj môj pocit krivdy, menejcennosti medzi spolužiakmi a rovesníkmi ako aj ponižovanie, ktoré som zažívala tak od rovesníkov ako aj od dospelých. Po dobu od svojho narodenia až dodnes nemám vo svojom rodnom liste zapísaného svojho otca, čo mi spôsobovalo nemálo problémov a ťažkostí. Pre všetky úradné účely sme s matkou museli vyzdvihnúť nové vyhotovenie rodného listu s aktuálnym dátumom tak, aby bolo preukázané, že v rodnom liste nemám zapísaného otca. V škole som to nemala o nič ľahšie, keď som sa vystavovala výsmechu spolužiakov. Učitelia sa ma neustále pypytovali, či už mám v rodnom liste uvedeného otca. Vždy ma hlboko ranila myšlienka, že som dieťa bez otca. Moja ľudská dôstojnosť bola týmto dotknutá nehovoriac ani o dobrej povesti mňa a matky, kde pri vedení súdneho sporu mnohí ľudia naznačovali, že či vôbec žalovaný je mojím otcom, keď sa súd vedie tak dlho. Týmto prietiahmi a postupom súdu a ministerstva bola znížená moja ľudská dôstojnosť a musela som znášať ponižovanie od ostatných ľudí. To že do dnešného dňa nie je ukončené súdne konanie, ma veľmi trápi a ťažko sa stotožňujem s myšlienkou, že ešte stále nemôžem mať v rodnom liste zapísaného svojho otca. Táto skutočnosť poznačila výrazným spôsobom celý môj život. Aj s mojou matkou sme žili dlhodobo samé len so starými rodičmi, ktorí medzičasom zomreli. Keby sa stalo niečo mojej matke, ostávam na svete sama bez možnosti obrátiť sa v núdzi na druhého rodiča.“

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil

úvahou, že cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je síce zmiernenie nemajetkovej ujmy, avšak nie aj prípadná náhrada škody.

Hoci ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v označenom súdnom konaní konal bez zbytočných priet'ahov, vychádzal z názoru, že porušenie základného práva s'ťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nemožno účinne odstrániť len uplatnením tejto jeho právomoci.

Vzhľadom na dobu nečinnosti okresného súdu v konaní sp. zn. 13 C 631/85, berúc do úvahy, že s'ťažovateľka sa o predĺženie tejto doby zásadne nepričinila, a zohľadňujúc konkrétne okolnosti prípadu, celkovú dĺžku konania a povahu veci vrátane pozície s'ťažovateľky počas 18 rokov trvajúceho konania, ako aj naplnenie princípu spravodlivosti, ústavný súd považoval priznanie sumy 80 000 Sk za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

3. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania, ktoré vznikli právnomu zástupcovi s'ťažovateľky JUDr. M. S. vo výške 8 800 Sk (§ 1 ods. 3, § 13 ods. 8, § 16 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 591/2002 Z z. o odmenách komerčných právnikov za poskytovanie právnej pomoci), pričom vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2002, ktorá bola 12 811 Sk. Náhrada bola priznaná za dva úkony po 4 270 Sk a 13 Sk režijný paušál (právny zástupca síce vyčíslil jeden úkon, ale zo spisu vyplynuli dva úkony).

Trovy konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu s'ťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. januára 2004